

Arrest

nr. 119 759 van 27 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 januari 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. TYSKENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Iraans staatsburger, afkomstig uit Teheran. U bent als moslim geboren. U was echter nooit een overtuigd moslim. E. (...), een jongen uit uw buurt die u via de sportclub had leren kennen, was christen van geboorte. Hij sprak u over de liefde en de vergiffenis in het christendom. U raakte geboeid en wilde graag mee naar de kerk om met eigen ogen te kunnen vaststellen hoe het er in het christendom aan toe gaat. Na enig aandringen nam hij u eind 1391 (Perzische kalender, stemt overeen met 2012-2013 volgens de Gregoriaanse kalender) mee naar de Jama'at-e Rabbani kerk. U kwam er in contact met pastoor R. A. (...). Na enkele kerkbezoeken zei de pastoor dat u beter niet meer zou komen. Hij raadde u aan naar een huiskerk te gaan en gaf u enkele adressen mee. Sindsdien bezocht u een aantal keer een huiskerk, op twee verschillende adressen. U raakte meer en meer geboeid door het christendom. Op 15/12/1391 (5 maart 2013) liet u zich dopen door pastoor R. A. (...).

Uw doopsel vond plaats in een privéwoning in Lavasoun, in de periferie van Teheran. Na het Iraanse nieuwjaar ging u nog eenmaal naar de Jama'at-e Rabbani kerk. Pastoor A. (...) drong er uit veiligheidsoverwegingen opnieuw op aan dat u niet meer zou komen. Wel nam u nog deel aan bijeenkomsten van een huiskerk. Op 31/2/1392 (21 mei 2013) belde E. (...) u op. De autoriteiten hadden een inval gedaan in de Jama'at-e Rabbani kerk en hadden pastoor A. (...) gearresteerd. U kreeg schrik. U verliet uw woning en bracht twee of drie dagen door bij uw vriend P. (...). U voelde zich echter niet langer veilig in Teheran. U begaf zich op 3/3/1392 (24 mei 2013) naar uw zus M. (...) in Isfahan. Een tweetal dagen later belde uw moeder u op. De ordediensten waren in uw appartement binnengevallen. Zij waren op zoek naar u. Tijdens de huiszoeking namen zij uw pc, enkele foto's alsook de postkaart met gelukwensen die u van pastoor A. (...) had ontvangen na uw doopsel in beslag. U besepte dat u gezocht werd. Samen met uw schoonbroer zocht u een manier om het land te verlaten. Op 1/4/1392 (22 juni 2013) vluchtte u uit Iran. Met een vals Iraans paspoort wist u de Iraans-Turkse grensovergang in Bazargan te passeren. U reisde per bus verder naar Istanbul. Daar verbleef u elf dagen bij een tweede smokkelaar. Vervolgens nam u op 16/4/1392 (7 juli 2013) in Istanbul het vliegtuig naar Brussel. U maakte daarbij gebruik van een vervalst Turks paspoort op naam van ene H. O. (...). Op 8 juli 2013 vroeg u asiel aan in België. In geval van terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven. In België vernam u van uw moeder dat de ordediensten nog eenmaal naar u zijn komen informeren. In België gaat u naar de evangelische kerk in Diepenbeek en in Mortsel. U predikt over uw geloof bij Iraniërs en Afghanen in het opvangcentrum. U bent in het bezit van uw shenasnameh (geboorteboekje) en uw melli kaart (nationale kaart).

B. Motivering

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst legde u weinig overtuigende verklaringen af over uw reisroute. U beweerde met een vervalst Turks paspoort op naam van ene H. O. (...) van Istanbul naar Brussel gereisd te zijn. Behalve de naam kon u echter geen gegevens meedelen over de door u aangenomen identiteit. Daarnaast bleek u niet op de hoogte of het door u gebruikte paspoort al dan niet een visum bevatte (CGVS, blz. 14). Gelet op het grote risico dat u zou hebben genomen om door het luchthavenpersoneel in zowel Turkije als Europa aan herhaaldelijke (identiteits)controles en ondervragingen onderworpen te worden met betrekking tot uw persoon en uw reisbedoeelingen, kan er van u verwacht worden dat u hieromtrent meer details kan verstrekken. Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat in de luchthaven van Brussel de identiteit van alle reizigers strikt en individueel wordt nagegaan. Verder moet worden opgemerkt dat u geen enkel stuk kon neerleggen ter staving van uw reisweg van Turkije naar Europa (vliegtuigtickets, boarding pass, bagagestickers). Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat er geen geloof kan gehecht worden aan het door u uiteengezette vluchtrelaas uit Iran. U herkende de Jama'at-e Rabbani kerk niet op foto. De kerk op de foto kwam u wel bekend voor maar u stelde duidelijk dat het niet om de Jama'at-e Rabbani kerk ging (CGVS, blz. 26-27). Ook uw beschrijving van de kerk stemt niet overeen met de werkelijkheid. Zo gaf u aan dat het gebouw aan de buitenkant niet zo duidelijk als kerk herkenbaar is. Enkel op de deur staat er een kruis, stelde u (CGVS, blz. 18). Op de foto is nochtans zeer duidelijk te zien dat er een groot kruis op de gevel van de kerk prijkt. U zou nochtans drie of vier maal naar deze kerk geweest zijn. U zou er in contact gekomen zijn met pastoor R. A. (...). Na diens arrestatie zou u zelf ook gezocht worden door de Iraanse autoriteiten (CGVS, blz. 16-19). Als dusdanig kan er aan uw bewering geïmagineerd te worden door de Iraanse autoriteiten geen geloof meer gehecht worden. Dat u deze pastoor wel op foto herkende en ook zijn arrestatie correct in de tijd wist te situeren, kan bovenstaande vaststelling niet rechtzetten. Over zijn arrestatie is immers uitvoerig op het internet bericht.

Voorts is het zeer opmerkelijk dat u in het ongewisse bleef over het lot van pastoor R. A. (...) (CGVS, blz. 24). Nochtans werd hij volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal op 2 juli 2013 op borg vrijgelaten. Ook over het lot van de andere christenen van de huiskerk of van de Jama'at-e Rabbani kerk had u geen enkel nieuws (CGVS, blz. 25). Hieraan kan nog worden toegevoegd dat u in het geheel niet wist of er al dan niet een gerechtelijke procedure tegen u loopt in Iran (CGVS, blz. 25). Voorts is het opmerkelijk dat u niet kon zeggen welke stroming binnen de protestantse kerk pastoor A. (...) volgde. U zei dat u enkel het protestantisme kende (CGVS, blz. 20). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt nochtans dat de Jama'at-e Rabbani kerk de Iraanse afdeling is van the Assemblies of God, één van de grootste evangelische pinksterkerken. U stelde dat in de Jama'at-e Rabbani kerk normaliter enkel christenen van geboorte worden toegelaten (CGVS, blz. 19). U zou zijn uitgenodigd door uw vriend E. (...), maar pas na lang aandringen van uw kant (CGVS, blz. 16). Uit voornoemde informatie blijkt echter dat ongeveer 80 % van de volgelingen van

de Jama'at-e Rabbani kerk bekeerlingen uit de islam zijn. Deze vaststellingen zetten de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas verder op de helling.

Verder dient erop gewezen te worden dat u verklaarde in Iran nooit gepredikt te hebben. U durfde dit immers niet (CGVS, blz. 24). In België spreekt u wel over uw geloof met Iraniërs en Afghanen in het opvangcentrum (CGVS, blz. 25). Aldus beperkt uw bekeringsijver zich tot een besloten kring. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat wanneer men als bekeerde moslim niet aan evangelisatie doet en men zijn geloof in alle discretie beleeft er geen redenen zijn om aan te nemen dat men hierdoor problemen met de autoriteiten zal ondervinden. Indien men niet naar buiten treedt met zijn christelijke geloofsovertuiging kan men zijn christelijke geloof in Iran belijden. Verreweg de meeste volgelingen van christelijke kerken in Iran zijn goed in staat hun geloof binnen deze grenzen te belijden. Dit geldt zowel voor personen die binnen het christelijke geloof werden geboren als voor bekeerde moslims. Ook Iraniërs die zich in het buitenland hebben bekeerd en vervolgens terugkeren naar Iran komen hier in dezelfde positie terecht als personen die zich in Iran zelf tot het christendom hebben bekeerd. Indien de persoon zijn geloof in besloten kring zal beleven is het risico op problemen met de Iraanse autoriteiten klein.

Uw kennis van het christendom en van de Bijbel getuigen van een interesse in en van een studie van de Bijbel. Echter, het loutere feit dat u deze kennis heeft, toont niet aan wanneer, in welke omstandigheden, naar aanleiding waarvan of met welk doel u die kennis heeft verworven. Gezien uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de beleving van uw religie in Iran, dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een oprechte bekering van uw kant. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen naar aanleiding van een bekering tot het christendom. U slaagde er hoe dan ook niet in om enig begin van bewijs voor te leggen van een eventuele vervolging door de Iraanse autoriteiten wegens uw (huis)kerkbezoek. Uw shenasnameh en uw melli-kaart tonen uw identiteit en nationaliteit aan, dewelke niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht. Door de onderlinge verwevenheid van beide middelen oordeelt de Raad deze samen te behandelen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De

afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende het ongeloofwaardig bevinden van de door verzoekende partij voorgehouden wijze van illegaal reizen naar de Europese Unie betoogt verzoekende partij dat verwerende partij gelijk heeft daar waar zij stelt dat er in principe controle wordt uitgevoerd aan de grensposten van de Europese landen en zeker van de Schengen-zone, doch dat zij dient vast te stellen dat in de realiteit blijkt dat er zeer vele wijzen zijn om deze controles te passeren. Dat de grenzen van de Schengen-zone een ondoordringbare muur zijn, is absoluut niet het geval, aldus verzoekende partij.

2.2.3.2. De Raad wijst erop dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging zijn land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij alert is omdat hij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles die als gemeengoed bekend zijn op de internationale luchthavens. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent de verdere identiteitsgegevens in het gebruikte valse paspoort en zij evenmin wist of er een visum in het paspoort was voorzien. In het kader van het welslagen van deze illegale operatie is het volstrekt ongeloofwaardig dat verzoekende partij van deze elementaire gegevens niet in kennis is.

2.2.4.1. Betreffende het niet herkennen op foto van de Jama'at-e Rabbani kerk argumenteert verzoekende partij dat verwerende partij niet aantoont dat de door haar bekomen informatie op zich wel overeenstemt met de werkelijkheid. Verzoekende partij meent dat verwerende partij haar bronvermelding zou dienen weer te geven alwaar zij deze foto heeft bekomen teneinde haar toe te laten na te gaan in hoeverre deze foto overeenstemt met de werkelijkheid. Het is immers perfect mogelijk dat de kerk in de periode dat verzoekende partij haar bezocht er anders uitzag en inmiddels veranderd is, aldus verzoekende partij. Ten slotte merkt verzoekende partij op dat voor bekeerde christenen in Iran het een hachelijke situatie is om kerken te bezoeken waardoor verzoekende partij dit deed in de grootste clandestiniteit, dit wil zeggen met het hoofd naar de grond.

2.2.4.2. De Raad stelt vast dat zich in het administratief dossier een foto bevindt van voormelde kerk waarbij de bronvermelding duidelijk op de desbetreffende documenten is aangebracht (stuk 12, deel 4, 5 en 6). Verzoekende partij kon gebruik makende van haar inzagerecht dit document probleemloos consulteren. De Raad wijst er dan ook op dat het aan verzoekende partij toekomt om met andersluidende informatie aan te tonen dat de informatie waarop verwerende partij zich steunt niet correct zou zijn. Verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke.

Waar verzoekende partij beweert clandestien deze kerk te hebben moeten betreden waardoor zij de voorgevel niet kon waarnemen, stelt de Raad vast dat uit voormelde foto duidelijk blijkt dat deze kerk op ruime afstand kan worden waargenomen en dat zich nagenoeg over de totale voorgevel van deze kerk een immens kruisbeeld bevindt. Dat verzoekende partij dit opvallend kenmerk van deze kerk zou zijn ontgaan door het clandestien betreden van dit gebouw kan dan ook door de Raad volstrekt niet worden aangenomen. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.5. Ten slotte stelt de Raad vast dat verzoekende partij de overige motieven van verwerende partij, met name dat zij in het ongewisse blijft over het lot van de pastoor R. A. en van de ander christenen van de Jama'at-e Rabbani kerk en van de huiskerk, dat zij geen weet heeft of er tegen haar een gerechtelijk procedure werd ingesteld, dat zij de stroming van de Jama'at-e Rabbani kerk niet kent en dat zij foutief stelt dat enkel christenen door geboorte tot deze kerk worden toegelaten, ongemoed laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand moeten worden beschouwd.

2.2.6. Uit het geheel van het voorgaande dient te worden besloten dat aan het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas totaal geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, wenst de Raad nog te benadrukken dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 11 en 12) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 oktober 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.9. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT